

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 kwietnia 2018 roku

Sąd Rejonowy w Giżycku w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący – SSR Katarzyna Garbarczyk

Protokolant – st. sekr. sąd. Aneta Dybikowska

w obecności Prokuratora -----

po rozpoznaniu w dniach: 30.08.2017 roku, 23.11.2017 roku, 18.12.2017 roku, 05.02.2018 roku, 19.04.2018 roku sprawy

K. R.

c. Z. i T. z d. K.

urodz. (...) w G.

oskarżonej o to, że:

W dniu 16 sierpnia 2016 roku około godz. 18:40 w msc. S. gm. M., droga (...) nieumyślnie naruszyła zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym określone w art. 3 ust. 1 i art. 22 ust. 1 ustawy z dnia 20.06.1997r. Prawo o ruchu drogowym (Dz.U. Nr 98, 602 z późn. zm) w ten sposób, że kierując samochodem osobowym m-ki S. (...) o nr rej. (...) podczas wykonywanego manewru skrętu w lewo w kierunku posesji S. (...) nie zachowała szczególnej ostrożności poprzez nie upewnienie się czy może bezpiecznie wykonać ten manewr i wjechała na lewy pas ruchu poruszającego się nim motocykla m-ki K. (...) N. o nr rej. (...) prowadzonego przez K. K. wykonującego manewr wyprzedzania w miejscu zabronionym poprzez przekroczenie linii ciągłej P-3 i nie dostosowanie prędkości jazdy do zmieniających się warunków ruchu objawiających się wyraźną redukcją prędkości poprzedzającego go pojazdu ciężarowego, w następstwie czego doszło do zderzenia się pojazdów, w wyniku którego kierujący motocyklem m-ki K. (...) K. K. doznał obrażeń ciała w postaci złamania nasady dalszej kości ramiennej prawej z przemieszczeniem odłamów oraz złamania rzepki prawej powodujących naruszenie czynności narządu ciała na okres powyżej dni siedmiu

tj. o czyn z art. 177§1 kk

1. Uznając, iż wina i społeczna szkodliwość czynu nie są znaczne, na podstawie art.66§1 i §2 kk, art. 67§1 kk postępowanie karne wobec **K. R.** warunkowo umarza na okres próby 1 (jeden) roku od daty uprawomocnienia się wyroku, zasądając na podstawie art. 67§3 kk od K. R. na rzecz pokrzywdzonego K. K. zadośćuczynienie w kwocie 3000 (trzy tysiące) złotych.
2. Zasądza od K. R. na rzecz oskarżyciela posiłkowego K. K. kwotę 3500 (trzy tysiące pięćset) złotych tytułem zwrotu poniesionych przez oskarżyciela posiłkowego kosztów ustanowienia pełnomocnika z wyboru.
3. Zwalnia K. R. od ponoszenia opłaty i pozostałych kosztów sądowych.

UZASADNIENIE

Na podstawie zebranych dowodów Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 16 sierpnia 2016 roku około godz. 18:40 w msc. S. gm. M., po drodze (...), K. R. kierowała samochodem osobowym m-ki S. (...) o nr rej. (...). Pasażerami pojazdu byli R. R. i K. R.. Za samochodem oskarżonej poruszał się samochód ciężarowy, zaś za samochodem ciężarowym jechał motocyklem P. N., a za nim na motocyklu m-ki K. (...) N. o nr rej. (...) jechał K. K..

Oskarżona zamierzała skręcić w lewo, w kierunku posesji S. (...). Włączyła kierunkowskaz w lewo i zmniejszyła prędkość prowadzonego pojazdu, spojrzała w wewnętrzne lusterko samochodu i stwierdziła, iż jadący za nią pojazd ciężarowy także zwalnia. W zewnętrznym bocznym lewym lusterku zaobserwowała, iż wyprzedza jej pojazd motocyklista- jak się później okazało był to P. N.. Po tym, jak motocyklista wyprzedził samochód oskarżonej, K. R. rozpoczęła manewr skrętu w lewo. Oskarżona nie zachowała szczególnej ostrożności i nie upewniając się czy może bezpiecznie wykonać ten manewr, wjechała na lewy pas ruchu, po którym poruszał się motocykl m-ki K. (...) N. o nr rej. (...) prowadzony przez K. K., który wykonywał manewr wyprzedzania w miejscu zabronionym poprzez przekroczenie linii ciągłej P-3. Pokrzywdzony nie dostosował prędkości jazdy do zmieniających się warunków ruchu objawiających się wyraźną redukcją prędkości poprzedzającego go pojazdu ciężarowego, w następstwie czego doszło do zderzenia się pojazdu kierowanego przez oskarżoną oraz motocykla kierowanego przez pokrzywdzonego. W wyniku tego zderzenia K. K. doznał obrażeń ciała w postaci złamania nasady dalszej kości ramiennej prawej z przemieszczeniem odłamów oraz złamania rzepki prawej powodujących naruszenie czynności narządu ciała na okres powyżej dni siedmiu.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie: częściowo wyjaśnień oskarżonej (k. 156v), częściowo zeznań K. K. (k. 157- 157v, 23-24), P. N. (k. 157v-158, 27-28), R. R. (k. 158-158v, 30-31), a także w oparciu o ustną pinię biegłego M. S. (k. 232v) oraz S. H. (k. 263v- 264v) oraz na podstawie dowodów tj.: protokół oględzin pojazdu k. 5-6, 7-8, protokół oględzin miejsca k. 9-10, opinia k. 18-19, dokumentacja medyczna k. 25, szkic k. 33, opinia k. 44 – 55, dokumentacja foto k. 34, szkic k. 85, dokumentacja foto k. 86, opinia k. 88-102, dokumentacja medyczna k. 163-167, opinia k. 168-172, płyta CD z wynikami badań k. 186, dokumentacja medyczna k. 187-197, opinia k. 209-210, opinia k. 239-242, opinia k. 280-288.

K. R. nie przyznała się do winy (wyjaśnienia k. 156v). Z wyjaśnień oskarżonej wynika, iż przy wykonywaniu manewru skrętu w lewo zastosowała się ona do obowiązujących w tych okolicznościach zasad ruchu drogowego.

Sąd sceptycznie odniósł się do wyjaśnień oskarżonej, w których nie przyznaje się ona do winy. Zdaniem Sądu wyjaśnienia te nie do końca polegają na prawdzie i stanowią jedynie przyjętą przez K. R. linię obrony.

Zdaniem Sądu nie ma żadnych wątpliwości, iż wskutek wypadku drogowego mającego miejsce w dniu 16 sierpnia 2016 roku około godz. 18:40 w msc. S. gm. M., na drodze (...), K. K. doznał obrażeń ciała w postaci złamania nasady dalszej kości ramiennej prawej z przemieszczeniem odłamów oraz złamania rzepki prawej. Powyższe wynika z zeznań pokrzywdzonego (k. 157- 157v, 23-24), jak również z dokumentacji medycznej w przedmiocie stanu jego zdrowia (dokumentacja medyczna k. 25, dokumentacja medyczna k. 163-167, płyta CD z wynikami badań k. 186, dokumentacja medyczna k. 187-197). W ocenie Sądu brak jest podstaw by podważać powyższe dokumenty i wydane w oparciu o nie opinie biegłych (opinia k. 18-19, opinia k. 209-210, opinia k. 239-242, ustna pinię biegłego M. S. k. 232v). Z dowodów tych w sposób jednoznaczny i pewny wynika, że obrażenia, jakich doznał K. K. na skutek przedmiotowego wypadku spowodowały naruszenie czynności narządu ciała pokrzywdzonego na okres powyżej dni siedmiu.

Okolicznością bezsporną jest także, mając na uwadze wyjaśnienia oskarżonej (k. 156v), a także zeznania K. K. (k. 157-157v, 23-24), P. N. (k. 157v-158, 27-28) i R. R. (k. 158-158v, 30-31), że do przedmiotowego wypadku doszło wskutek zderzenia samochodu osobowego m-ki S. (...) o nr rej. (...) kierowanego przez K. R., podczas wykonywanego przez oskarżoną manewru skrętu w lewo w kierunku posesji S. (...) w chwili, gdy oskarżona wjechała na lewy pas ruchu,

którym poruszał się motocykl m-ki K. (...) N. o nr rej. (...) prowadzony przez K. K., który wykonywał właśnie manewr wyprzedzania. Powyższe dowody są w tym zakresie spójne, korespondują ze sobą i wzajemnie się uzupełniają.

Z relacji stron wynika natomiast, iż żadna z nich nie poczuwa się do odpowiedzialności za spowodowanie przedmiotowego wypadku. Dokonując analizy wyjaśnień K. R. (k. 156v) oraz zeznań świadków K. K. (k. 157- 157v, 23-24), P. N. (k. 157v-158, 27-28), R. R. (k. 158158v, 30-31), jak również dowodów tj.: protokół oględzin pojazdu k. 5-6, 7-8, protokół oględzin miejsca k. 9-10, szkic k.33, dokumentacja foto k. 34, szkic k. 85, dokumentacja foto k. 86, opinia k. 88-102, opinia k. 168-172, opinia k. opinia k. 280-288, ustna opinia uzupełniająca S. H. (k. 263v- 264v) - Sąd doszedł do przekonania, iż winę za zaistniały wypadek ponoszą obie strony. Sąd tym samym podzielił wnioski zawarte w opinii biegłego S. H., uznając opinię tę za fachową, rzetelną i odpowiadającą na wszystkie postawione biegłemu pytania. Opinia ta została sporządzona przez doświadczonego specjalistę - biegłego sądowego z zakresu wypadków drogowych. Opinia wykazała jednoznacznie, iż oskarżona - kierująca samochodem osobowym m-ki S. (...) o nr rej. (...) podczas wykonywanego manewru skrętu w lewo w kierunku posesji S. (...) nie zachowała szczególnej ostrożności poprzez nie upewnienie się czy może bezpiecznie wykonać ten manewr i wjechała na lewy pas ruchu, po którym poruszał się motocykla m-ki K. (...) N. o nr rej. (...) - K. K.. Natomiast K. K. poruszający się motocyklem, wykonujący manewr wyprzedzania w miejscu zabronionym poprzez przekroczenie linii ciągłej P-3, nie dostosował prędkości jazdy do zmieniających się warunków ruchu objawiających się wyraźną redukcją prędkości poprzedzającego go pojazdu ciężarowego, w następstwie czego doszło do zderzenia się pojazdów oskarżonej i pokrzywdzonego. Sąd za biegłym przyjął, iż bezpośrednią przyczyną wypadku było zachowanie pokrzywdzonego, zaś zachowanie oskarżonej przyczyniło się do zaistnienia wypadku. Podkreślić należy, że biegły swoje stanowisko trzykrotnie uzasadnił na piśmie i dodatkowo składając ustną opinię uzupełniająca - wyraził je po raz czwarty. Zdaniem Sądu biegły w sposób bardzo szczegółowy i skrupulatny dokonał analizy zebranych dowodów, odnosząc się do uwag zgłaszanych przez strony. Zebrane dowody w pełni pozwoliły biegłemu na rekonstrukcję przebiegu zdarzenia. Biegły nie miał żadnych problemów w odtworzeniu jego przebiegu i ustaleniu przyczyn tego wypadku. Podkreślić należy, iż wnioski opinii sporządzonej przez biegłego S. H. korespondowały ze stanowiskiem zawartym w opinii sporządzonej przez biegłego z zakresu wypadków drogowych - D. M. (k.44- 55).

W świetle dokonanej analizy dowodów, Sąd uznał, iż K. R. w dniu 16 sierpnia 2016 roku około godz. 18:40 w msc. S. gm. M., droga (...), nieumyślnie naruszyła zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym określone w art. 3 ust. 1 i art. 22 ust. 1 ustawy z dnia 20.06.1997r. Prawo o ruchu drogowym (Dz.U. Nr 98, 602 z późn. zm) w ten sposób, że kierując samochodem osobowym m-ki S. (...) o nr rej. (...) podczas wykonywanego manewru skrętu w lewo w kierunku posesji S. (...) nie zachowała szczególnej ostrożności poprzez nie upewnienie się czy może bezpiecznie wykonać ten manewr i wjechała na lewy pas ruchu poruszającego się nim motocykla m-ki K. (...) N. o nr rej. (...) prowadzonego przez K. K. wykonującego manewr wyprzedzania w miejscu zabronionym poprzez przekroczenie linii ciągłej P-3 i nie dostosowanie prędkości jazdy do zmieniających się warunków ruchu objawiających się wyraźną redukcją prędkości poprzedzającego go pojazdu ciężarowego, w następstwie czego doszło do zderzenia się pojazdów, w wyniku którego kierujący motocyklem m-ki K. (...) K. K. doznał obrażeń ciała w postaci złamania nasady dalszej kości ramiennej prawej z przemieszczeniem odłamów oraz złamania rzepki prawej powodujących naruszenie czynności narządu ciała na okres powyżej dni siedmiu, w konsekwencji dopuszczając się czynu z art.177§1 kk.

Naruszenie przez współuczestnika ruchu drogowego lub inną osobę zasad bezpieczeństwa tego ruchu i przyczynienie się do wypadku jest elementem zmniejszającym winę sprawcy, i dlatego powinno być traktowane jako okoliczność łagodząca, chyba że owe przyczynienie nie miało istotnego wpływu na powstanie wypadku.(Uchwała SN z dnia 28 lutego 1975 r.,V KZP 2/1974).

W ocenie Sądu, podziеляjąc stanowisko biegłego, stwierdzić należy, że to zachowanie pokrzywdzonego było bezpośrednią przyczyną wypadku. Uwzględniając wyniki postępowania dowodowego przyjąć trzeba, iż pokrzywdzony z pełną świadomością podjął manewr wyprzedzania w miejscu niedozwolonym i poruszał się lewym pasem ruchu na odcinku, gdzie obowiązywał znak poziomy P-3. Oskarżona tymczasem miała prawo oczekiwać od innych uczestników ruchu drogowego, że będą oni przestrzegać obowiązujących zasad co objawiałoby się nieobecnością motocyklisty

na lewym pasie ruchu. W konsekwencji przyjąć należy, że to zachowanie K. R. doprowadziło w konsekwencji do określonych dla niego skutków dla zdrowia i życia.

Nieumyślne naruszenie zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym może zdarzyć się zwłaszcza wtedy, gdy dokonanie określonego manewru jest wynikiem błędnej (ze strony sprawcy) oceny istniejącej sytuacji w ruchu. (1976.10.19 wyrok SN Rw 273/76 OSNKW 1976/12/153). Brak dostatecznego upewniania się K. R. co do tego, czy nie jest wyprzedzana, miało charakter nieumyślnego naruszenia zasad obowiązujących w ruchu lądowym, co także nie pozostaje w niniejszej sprawie bez znaczenia. Okolicznością łagodzącą po stronie oskarżonej jest dodatkowo dotychczasowa niekaralność K. R. (k. 231), Sąd jednocześnie nie dopatrywał się okoliczności obciążających oskarżonej.

W myśl art. 66 § 1 kk, Sąd może warunkowo umorzyć postępowanie karne, jeżeli wina i społeczna szkodliwość czynu nie są znaczne, okoliczności jego popełnienia nie budzą wątpliwości, a postawa sprawcy nie karanego za przestępstwo umyślne, jego właściwości i warunki osobiste oraz dotychczasowy sposób życia uzasadniają przypuszczenie, że pomimo umorzenia postępowania będzie przestrzegał porządku prawnego, w szczególności nie popełni przestępstwa. Zgodnie z §2 tego artykułu warunkowe umorzenie możliwe jest w przypadku sprawców przestępstw, które zagrożone są karą pozbawienia wolności nie wyższą, niż 5 lata.

W świetle analizy zebranych dowodów, o jakich była mowa wyżej, nie budzą wątpliwości okoliczności popełnienia przez K. R. zarzucanego jej przestępstwa z art. 177§1 kk, zagrożonego karą do 3 lat pozbawienia wolności.

Nie ma definicji ustawowej, która definiowałaby słowo "znaczny". Kodeks karny jednoznacznie wskazuje na stopniowalność społecznej szkodliwości (art. 53 § 2 k.k. - "uwzględniając stopień społecznej szkodliwości czynu"), jak też na poszczególne progi stopniowalności społecznej szkodliwości. Dolną minimalną granicą dla uznania zachowania za przestępne jest wyższy niż "znikomy stopień społecznej szkodliwości" (art. 1 § 2 k.k.). Przesłanką zastosowania warunkowego umorzenia postępowania karnego jest z kolei stopień społecznej szkodliwości, który nie jest znaczny (art. 66 § 1 k.k.). W tym ostatnim przypadku uważa się, że pewnym pomocniczym kryterium jest górna granica zagrożenia za przestępstwo, która nie może przekroczyć lat 5 (art. 66 § 2 k.k.). Kryterium stopnia społecznej szkodliwości, który "nie jest znaczny" używa też ustawodawca w art. 59 k.k., gdzie między innymi od tego uzależniona jest możliwość odstąpienia od wymierzenia kary. Podkreśla się w literaturze, że określenie "nie jest znaczny" nie ma tego samego znaczenia, co termin "nieznaczny", obejmując swoim zakresem i wypadki o "średnim" stopniu społecznej szkodliwości (tak A. Zoll (w:) K. Buchała, A. Zoll, Kodeks..., s. 481, Bogdan Grzegorz, Ćwiąkański Zbigniew, Kardas Piotr, Majewski Jarosław, Raglewski Janusz, Szewczyk Maria, Szuster Sergiusz, Wróbel Włodzimierz, Zoll Andrzej, Komentarz, Zakamycze 2004, Komentarz do art.94 kodeksu karnego (Dz.U.97.88.553), [w:] G. Bogdan, Z. Ćwiąkański, P. Kardas, J. Majewski, J. Raglewski, M. Szewczyk, W. Wróbel, A. Zoll, Kodeks karny. Część ogólna. Komentarz. Tom I. Komentarz do art. 1-116 k.k., Zakamycze, 2004, wyd. II, Stan prawny: 2004.07.01).

Sposób i okoliczności popełnienia przez K. R. przedmiotowego czynu nie charakteryzowały się czymś wyjątkowym. Trudno doszukać się w zamiarze sprawcy, czy jego motywacji cech na tyle szczególnych, które specjalnie negatywnie wyróżniałyby przedmiotowy czyn. Podnieść należy, że przy ocenie „nieznacznego” stopnia chodzi o konkretny czyn już popełniony, z tego też względu przedmiotem oceny jest nie hipotetyczny stopień społecznej szkodliwości danej kategorii zachowań opisanych w typie czynu zabronionego, lecz konkretnego czynu zabronionego. W świetle powyższego, w ocenie Sądu wina i społeczna szkodliwość czynu, którego dopuściła się K. R. nie są znaczne, a przedmiotowe przestępstwo, nie należy tym samym do kategorii „poważniejszych występków”.

W świetle powyższego, uznając, iż wina i społeczna szkodliwość czynu nie są znaczne, Sąd na podstawie art.66§1 i §2 kk, art. 67§1 kk postępowanie karne wobec K. R. warunkowo umarzył na okres próby 1 (jeden) roku od daty uprawomocnienia się wyroku.

W ocenie Sądu, określenie okresu próby 1 roku od daty uprawomocnienia się wyroku będzie wystarczające dla osiągnięcia wobec K. R. celów wychowawczych i prewencyjnych, tym samym zapobiegnie powrotowi oskarżonej do przestępstwa.

Zasądzając na podstawie art. 67§3 kk od K. R. na rzecz pokrzywdzonego K. K. zadośćuczynienie w kwocie 3000 (trzy tysiące) złotych, Sąd miał na uwadze doznane przez pokrzywdzonego obrażenia i uznał iż zasądzona kwota stanowić będą zadośćuczynienie za naruszenie czynności narządów ciała pokrzywdzonego i związany z tym niewątpliwy ból i cierpienie, przy czym określając wysokość tego świadczenia uwzględniono jednocześnie, iż bezpośrednią przyczyną wypadku było zachowanie pokrzywdzonego, zaś zachowanie oskarżonej jedynie przyczyniło się do zaistnienia wypadku.

Zasądzając, w oparciu o postanowienia art. 627 kpk, od K. R. na rzecz oskarżyciela posiłkowego K. K. kwotę 3500 (trzy tysiące pięćset) złotych tytułem zwrotu poniesionych przez oskarżyciela posiłkowego kosztów ustanowienia pełnomocnika z wyboru Sąd miał na uwadze postanowienia Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 roku w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu, uwzględnił nakład pracy pełnomocnika, a także charakter sprawy i wkład pracy adwokata w przyczynienie się do jej wyjaśnienia i rozstrzygnięcia. Podkreślić należy, że ani stan faktyczny sprawy, ani prawny nie był skomplikowany na tyle, by wymagał takiego nakładu pracy pełnomocnika, który uzasadniałby jego wynagrodzenie w wysokości 7200 zł.

Sąd zwolnił K. R. od ponoszenia opłaty i pozostałych kosztów sądowych, kierując się treścią art. 624§1 kpk.